

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. VIII Wydział Karny

w składzie: Przewodnicząca: SSR Marta Bujko

Protokolant: Cezary Mancarz

po rozpoznaniu na rozprawie 11.09.17, 29.09.17 w dniu 29.08.17 roku sprawy

M. K. syna A. i A., ur. (...)W.,

oskarżonego o to że: w dniu 8 marca 2017r w W. przy ul (...) z pojazdu marki P. (...) nr rej (...) poprzez otwartą szybę dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki marki R. o wartości 199,99zł wraz z pieniędzmi w kwocie 900zł, dowodu rejestracyjnego oraz kluczy, czym spowodował straty o łącznej wartości 1 099,99zł na szkodę P. W., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k w z w z art. 11 § 2 k.k

1.Oskarżonego M. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 3 k.k skazuje go i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 3 k.k w zw z art. 37a k.k. wymierza mu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;

2.Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności zalicza okres jego zatrzymania w dniu 3 kwietnia 2017r;

3. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz P. W. kwoty 900złowych,

4.Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 180 złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 8 marca 2017r w W. przy ul (...) P. W. zaparkował swój samochód marki P. (...) nr rej (...). Opuszczając samochód zapomniał zamknąć przednią prawą szybę.

M. K. idąc ulicą zauważył uchyloną szybę w samochodzie. Z wnętrza samochodu ukradł kurtkę marki R. w której znajdowały się pieniądze w kwocie 900zł, dowód rejestracyjny oraz klucze.

Wartość kurtki wynosiła 199,99zł.

Funkcjonariusze Policji po odtworzeniu monitoringu z miejsca zdarzenia, na którym nagrano przedmiotową kradzież, w dniu 3.04.17 udali się do miejsca zamieszkania M. K., gdzie dokonali zatrzymania go. Po dokonaniu przeszukania ujawniono kurtkę marki R. należąca do P. W..

M. K. ma 41 lat, jest bezrobotny. Był karany za czyn z art. 288 par1kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o ;

Częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 68-69, 23-24,

Zeznania P. W. k. 75-76, 2-3,

protokoły k: 8, 11-13, 16-19, 21-32, 33-37 –

karta karna k: 27-29

Oskarżony M. K. przyznał się częściowo . Stwierdził, że w kurtce były klucze, natomiast nie było tam pieniędzy i dokumentów.

Sąd uznał wersję oskarżonego za jedynie częściowo wiarygodną. Inaczej bowiem, a wiarygodnie, zeznał pokrzywdzony P. W..

Zarówno bezpośrednio po zdarzeniu jak i na rozprawie twierdził on stanowczo, że w skradzionej mu kurtce poza kluczami był dowód rejestracyjny i pieniądze w kwocie 900zł.

Na rozprawie pokrzywdzony P. W. okazał nowy dowód rejestracyjny, który musiał wyrobić w związku z utratą poprzedniego.

W ocenie Sądu zeznania świadka P. W. są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd miał przy tym na względzie fakt, że P. W. był bezpośrednim pokrzywdzonym w zdarzeniu. Opisał on okoliczności poprzedzające zdarzenie, jak i okoliczności następujące po zdarzeniu. Świadek dokładnie opisał przedmioty które zostały mu skradzione . Opis ten w ocenie Sądu, należało uznać za w pełni wiarygodny, gdyż jest on konsekwentny, a ponadto pokrzywdzony na rozprawie okazał nowy dowód rejestracyjny, który musiał wyrobić w związku z utratą poprzedniego. Dowód ten został wydany w dacie 24 marca 2017r, a więc 16 dni po przedmiotowym zdarzeniu.

Z powyższych względów Sąd uznał wersję oskarżonego, w części w której twierdzi on, że w kurtce były klucze, natomiast nie było tam pieniędzy i dokumentów za przyjęta przez niego linię obrony mającą na celu złagodzenie odpowiedzialności karnej.

Nie można też wykluczyć, że przedmioty wy wypadły z kurtki w krótkim czasie po dokonaniu kradzieży.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie, w jakim przyznał się on do faktu kradzieży kurtki z kluczami. W tym zakresie depozycje oskarżonego były w pełni zgodne z wszystkimi innymi dowodami zebranymi w sprawie: zeznaniami pokrzywdzonego, nagraniem z monitoringu.

Za wiarygodne Sąd uznał także dowody z dokumentów m.in.: protokoły zatrzymania (k. 8), protokoły przeszukania (k. 11-13), zatrzymania (k. 16-17), kart karna (k. 27-29). Dokumenty te zostały sporządzone w sposób zgodny z procedurami, przez instytucje lub osoby uprawnione do ich wydania. Strony nie przeczyły ich prawdziwości, zaś Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Mając na uwadze powołane powyżej argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego M. K. w zakresie postawionego mu przez zarzutu, zaś jego zachowanie wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k w z w z art. 11 § 2 k.k.

Przestępstwo kradzieży opisane w art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu przywłaszczenia. Powszechnie przyjmuje się, że zaborem jest wyjęcie przez sprawcę rzeczy ruchomej z władztwa właściciela lub posiadacza (innego podmiotu posiadającego do rzeczy prawo rzeczowe lub obligacyjne) oraz objęcie jej we własne władanie, przy czym koniecznym elementem zaboru jest brak nań zgody prawnego dysponenta rzeczy.

Przedmiotem czynności wykonawczej z art. 275 KK jest dokument stwierdzający tożsamość innej osoby lub jej prawa majątkowe. Pojęcie kradzieży należy rozumieć analogicznie jak w przypadku kradzieży rzeczy ruchomej - art. 278 § 1 k.k.

Zaznaczyć należy, że przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 i 275 § 1 k.k. przynależą do grupy przestępstw kierunkowych. Popęlnienie tych czynów zabronionych wchodzi w rachubę wyłącznie wówczas, gdy sprawca działa w zamiarze bezpośrednim zaboru cudzej rzeczy ruchomej, energii lub karty uprawniającej do podjęcia pieniędzy z automatu bankowego (dolus directus coloratus). Cel przywłaszczenia jest objaśniany dwojako. Sprawca działa w celu przywłaszczenia zarówno wówczas, gdy zamierza włączyć przedmiot czynności wykonawczej do własnego majątku, jak i wtedy, gdy zamierza postępować z tym przedmiotem jak z własnym.

Do tego zgodnie z treścią art. 11 § 1 i § 2 k.k. ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo, ale jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Przenosząc powyższe rozważania w realia niniejszej sprawy uznać należy, iż oskarżony M. K. dokonując zaboru kurtki należącej do P. W., w której znajdowały się klucze, pieniądze w kwocie 900zł oraz dowód rejestracyjny, działał w zamiarem trwałego pozbawienia pokrzywdzonego możliwości dysponowania tymi przedmiotami. Oskarżony M. K. działał w celu przywłaszczenia wyżej wymienionych przedmiotów – w zamiarze bezpośrednim, dokonania kradzieży, będąc w pełni świadomym tego co robi, a tym samym wyczerpał znamiona występkę z art. 278 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zarzucany oskarżonemu czyn cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Jest on bowiem skierowany przeciwko istotnemu dobru jakim są prawa majątkowo do rzeczy oraz władztwo nad nią. Nie bez znaczenia jest w tym kontekście również dość znaczna wysokość szkody, jaką swym działaniem wyrządził oskarżony - łączna wartość skradzionych przez niego przedmiotów wynosi 1 099, 99zł złotych. Ponadto przy ustalaniu stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę także sposób działania oskarżonego, w biały dzień. Oskarżony działał pod wpływem impulsu, co świadczy o dużej łatwości podejmowania działań sprzecznych z prawem.

Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne pozwalają również na przypisanie oskarżonemu winy w czasie czynu. Jest on osobą dorosłą, zdolną do rozpoznania znaczenia podejmowanych przez siebie działań, podejmowania racjonalnych decyzji życiowych i właściwego kierowania swoim postępowaniem. W chwili czynu nie znajdował się w żadnej anormalnej sytuacji motywacyjnej nie zachodziły po jego stronie żadne okoliczności wpływające na wyłączenie bądź ograniczenie winy. Mógł on zatem postąpić zgodnie z porządkiem prawnym, nic nie wyłączało jej wolności w tym zakresie. Ponadto jako osoba karana za przestępstwo przeciwko mieniu, musiał zdawać sobie sprawę, że jego działanie nie mieści się w ramach prawa. Wszystkie powyższe okoliczności wskazują, iż stopień winy oskarżonego jest znaczny.

Tym samym czyn oskarżonego ocenić należało jako bezprawny, karalny, karygodny i zawiniony, które to okoliczności stanowią podstawę do pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., Sąd na podstawie art. 37a k.k. wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Rozważając kwestię wymiaru kary przez pryzmat dyrektyw z art. 53 k.k. Sąd orzekł karę za przypisaną oskarżonemu występek według swojego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej oraz uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu. Tak orzeczona kara jest w ocenie Sądu słuszna i sprawiedliwa, stanowi jednocześnie stosowne zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, że zastosowanie kary ograniczenia wolności jest w pełni uzasadnione i o wiele bardziej wychowawcze niż kara pozbawienia wolności. Orzeczona kara jest niezbędna dla uzmysłowania oskarżonemu naganności swego zachowania i przypomnienia o konieczności poszanowania prawa. Nadto w ocenie

Sądu jest to rodzaj kary, który najlepiej przemówi do oskarżonego i wywrze nań trwale wpływ będąc adekwatną w swej wysokości do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i w pełni spełni swą rolę wychowawczą.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd uwzględnił przede wszystkim okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej karalności oskarżonego,.

Zdaniem Sądu, kara ograniczenia wolności w takim wymiarze jest wystarczająco dotkliwa i adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Jednocześnie kara wymierzona oskarżonemu nie jest nadmiernie surowa.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w sprawie.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 900 złotych. Zdaniem Sądu, orzeczenie naprawienia szkody w stosunku do pokrzywdzonego z jednej strony pomoże w zlikwidowaniu negatywnych, materialnych skutków przestępstwa popełnionego przez oskarżonego i tym samym jest orzeczeniem sprawiedliwym, czyniącym zadość opartym na prawie interesom pokrzywdzonej. Z drugiej zaś strony obowiązek naprawienia szkody umożliwi oskarżonemu zrozumienie istoty popełnionego przez niego przestępstwa, co pozwoli na uniknięcie przez niego podobnych zachowań w przyszłości.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania, zasądzając na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz kwotę 180 złotych tytułem opłaty.